

tilstede, og indtraadte saa det Tilfælde, at Fællesforfatningen ikke længer var i anerkjendt Kraft og Gyldighed, saa kunde de Herrer ikke paa nogen Maade have Lov til at affee fra Forbeholdet, saa vare Begivenhederne indtraadte, saa var Forbeholdet traadt i Kraft, og saa kunde der ikke udøves nogen Raadesakt fra en Deel af Repræsentationen, ved hvilken der indtil Videre blev affeet derfra. Altsaa de, der vilde mene, at en saadan Krænkelse af Fællesforfatningen maatte foreligge, at der maatte foreligge en saadan Omdannelse af den, som ikke havde sin fulde Begrundelse i dens eget Indhold, som ikke kunde siges at være fuldt lovlig, kunde paa ingen Maade have Lov til at affee fra, at dette Forbehold var tilstede, men maatte fordrø, at det usfortøvet og sieblikkeligt skulde træde i Kraft. — Skulde det derimod erkjendes, at der aldeles ingen Indskrænkning er steet i Fællesforfatningens anerkjendte Kraft og Virksomhed, saa er der heller ingen Grund til at sige, at man vil affee fra Forbeholdet, thi hvad skulde saa Betydningen være af en saadan Udtalelse? I det jeg altsaa gjentager, at jeg naturligviis paa ingen Maade misliker det patriotiske Niemed, hvori Forslaget er stillet, finder jeg imidlertid dets Form saa uheldig, at jeg ikke blot paa ingen Maade kan stemme for Forslaget, men ogsaa paa det Bestemteste maa fraraade at nedsætte et Udvalg, hvis Forslag derom skulde fremkomme.

Formanden: Den ærede sidste Talers første Mølinger vare saa bestemte, at de give mig Anledning til at udtale, at jeg, hvilket selvfølgelig ogsaa kan sees deraf, at Endringsforslaget foreligger, ikke efter dets Affattelse og min Opfattelse deraf, har anseet mig berettiget til at nægte dets Indbringelse i Thinget. Jeg skal tillige udtale, at jeg ikke kan erkjende, at Diskussionen, som den hidtil er ført, i sin Almindelighed er gaaet ud over de Grændser, som forfatningsmæssig maatte gjælde for den under Finantslovens Behandling.

Carlsen: Ja, jeg kan indskrænke mig til ganske saa Bemærkninger med Hensyn til hvad den ærede sidste Taler fremsførte mod Affattelsen af vort Endringsforslag. Jeg stod i den

Formening, at jeg havde gjort det tydeligt, at vi netop igjennem Affattelsen havde erkjendt, at Fællesforfatningen bestod i anerkjendt Virksomhed, og at den Tyvdyghed, som maatte synes at være tilstede, refererede sig ikke til Spørgsmaalet, om Fællesforfatningen bestod eller ikke bestod, men til en Frygt for, at den mulig ved Begivenhedernes Gang, ved en hvre Bøh kunde blive kastet omkuld. Den Opfattelse, som den ærede Landssthingsmand har af Forbeholdet, den nemlig, at det ingen Betydning har, deler jeg ikke. Hvis jeg havde deelt den, vilde jeg ikke have været med til at stille det foreliggende Endringsforslag. Jeg troer, at netop under den Forudsætning, som vi have hentydet til, vil det, selv om det skulde have paavifselige formelle Mangler, faae, det haaber jeg, stor praktisk Betydning. Jeg troer det saa meget mere, som jeg er forvisset om, at der i saa Fald vil være fuldstændig Enighed tilstede imellem det danske Folk og den danske Konge.

Christensen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Inden jeg giver Ordet til den ærede Landssthingsmand, skal jeg bede Kongens Mening holdt ude af Diskussionen.

Christensen: Jeg skal fastholde det, der har været Anledningen og Grunden og, som jeg troer, ogsaa efter den almindelige Erkjendelse, tillige har været Berettigelsen for det Skridt, jeg med 4 ærede andre Forslagsstillere her har gjort. Vi have villet fremkalde en Udtalelse fra Ministeriets Side, der kunde bidrage til at opklare de Forhold, over hvilke vi Alle have maattet hengive os til en bestandig dybere Betyrning. Ministeriet har entelig givet Møde og har til en vis Grad udtalt eller ikke udtalt sig, ligesom man vil kalde det; men hvad der forekommer mig vist, det er, at det ikke har i fjerneste Maade bidraget til at opklare enten den Politik, det selv følger i Ledelsen af Landets vigtigste Anliggender, eller Landets Stilling i det Hele. Den ærede Finantsminister har forsikret, at Regjeringen havde stillet sig paa det rette Sted og skulde vide at hævde sig paa dette Sted eller Standpunkt, men hvilket det Standpunkt var, fremkom idetmindste ikke ved denne Leilighed. Ganske vist